

Súd: Okresný súd Bratislava II  
Spisová značka: 31T/68/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1221010535  
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Filip Gilányi  
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2021:1221010535.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II samosudcom JUDr. Filipom Gilányim na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.11.2021 v Bratislave takto rozhodol:

### r o z h o d o l :

Obžalovaný  
L. Š. nar. XX.XX.XXXX v Trnave  
trvale bytom V.-P. V.

sa uznáva vinným, že

dňa 04.02.2021 v čase o 11:16 hod. v autobuse MHD značky Iveco, červenej farby, linka č. XX, poradové č. 2, W.: V.-XXXSC, ktorý sa práve nachádzal v Bratislave na križovatke ulíc Trenčianska - Miletičova pravou nohou kopol do sklenenej výplne šiesteho krídla tretích dverí autobusu, ktorú tým rozbil, čím spôsobil spoločnosti Y. P. V., akciová spoločnosť, C.: XX XXX XXX, so sídlom D. X, Bratislava škodu vo výške 396,50 €,

teda

poškodil cudziu vec a spôsobil tak malú škodu,

čím spáchal

úmyselný prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona.

Za to sa  
odsudzuje

Podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 36 písm. l), § 37 písm. f), písm. m) Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku sa ukladá obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému Y. P. V., akciová spoločnosť, C.: XX XXX XXX, so sídlom D. X, Bratislava škodu vo výške 396,50 €.

### o d ô v o d n e n i e :

Dňa 30.06.2021 prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II podal obžalobu na L. Š., nar. XX.XX.XXXX v Trnave pre skutok právne kvalifikovaný ako úmyselný prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe ako je uvedený vo výroku rozsudku.

Obžalovaný po zákonom poučení urobil vyhlásenie, že sa cíti byť vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Na otázky v zmysle ust. § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Trestného poriadku kladne vyhlásil, že rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, že bol poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu a bola mu daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a mohol sa s ním radiť o spôsobe obhajoby, rozumie právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu, bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestný čin mu kladený za vinu, a dobrovoľne sa priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa v obžalobe kvalifikuje ako určitý trestný čin. Na základe uvedených vyhlásení, súd u obžalovaného v súlade s ustanovením § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal jeho vyhlásenie a zároveň podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol o tom, že dokazovanie v rozsahu, v akom sa menovaný priznal k spáchaniu skutku, sa nevykoná, a vykoná dôkazy súvisiace s výrokom o treste, náhrade škody a ochrannom opatrení.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného a prečítaním listinných dôkazov, a to najmä vyčíslením škody z č. I. 41-43, lustráciami obžalovaného z č. I. 66-68, aktuálnym odpisom registra trestov obžalovaného a pracovnou zmluvou obžalovaného zo dňa 08.11.2021. Všetky vykonané dôkazy súd hodnotil jednotlivo i v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu.

Súd vzal za dokázané nasledovné. Obžalovaný sa ku skutku kladenému mu za vinu priznal a tento úprimne oľutoval. Z dokazovania vyplynulo, že obžalovaný bol doposiaľ šesťkrát odsúdený, pričom v troch prípadoch sa na obžalovaného hľadí akoby nebol odsúdený. Obžalovaný bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V pod sp. zn. 1T/69/2015 zo dňa 17.09.2015, právoplatným dňa 06.10.2015, pričom mu bol uložený podmienkový trest odňatia slobody, ktorého výkon mu bol dňa 16.04.2018 nariadený. Obžalovaný bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II pod sp. zn. 0T/257/2017 zo dňa 21.07.2017, právoplatným dňa 21.07.2017 odsúdený za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, pričom dňa 25.05.2018 bol podmienkovo prepustený z výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom so skúšobnou dobou v trvaní 4 roky. t. j. do 25.05.2022. Obžalovaný bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II pod sp. zn. 1T/145/2017 zo dňa 18.10.2017, právoplatným dňa 04.11.2017 odsúdený za prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona za čo mu bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie Okresným súdom Bratislava II zo dňa 21.07.2017 pod sp. zn. 0T/257/2017.

V otázke viny súd uznal obžalovaného vinným zo spáchania úmyselného prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, pretože obžalovaný konaním popísaným v skutkovej vete, ku ktorému vyhlásil svoju vinu a súd toto vyhlásenie prijal, poškodil sklenenú výplň dverí autobusu vo vlastníctve Y. P. V., a.s., teda cudziu vec a spôsobil tak poškodenému škodu na majetku vo výške 396,50 €, teda malú škodu. Konanie obžalovaného porušilo záujem chránený Trestným zákonom na ochrane majetku. Z hľadiska zavinenia obžalovaný prinajmenšom vedel, že svojím konaním môže porušiť záujem na ochrane majetku chránený Trestným zákonom a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený, teda konal úmyselne. Z hľadiska subjektu trestného činu súd nezistil okolnosť vylučujúcu trestnú zodpovednosť obžalovaného. Súd zároveň nezistil žiadnu okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu obžalovaného. Napokon súd vzhľadom na závažnosť činu obžalovaného, a síce, že jeho konaním došlo k poškodeniu prostriedku verejnej dopravy, ktorý bol spáchaný verejne, jeho konaním bola zároveň celkom zrejme znemožnená ďalšia prevádzka prostriedku verejnej dopravy, pričom doposiaľ nedošlo ani len k čiastočnému nahradeniu škody zo strany obžalovaného nemožno konštatovať, že by závažnosť činu bola nepatrná, teda v konaní obžalovaného ide o trestný čin.

V otázke trestu súd dospel k nasledovnému. Súd pri ukladaní trestu vychádzal z ust. § 34 Trestného zákona, pričom prihliadol na potrebu ochrany spoločnosti pred ďalším páchaním trestnej činnosti obžalovaným, majúci tiež na zreteli vytvorenie podmienok na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a ďalšiu trestnú činnosť už nepáchal. Súd pri ukladaní trestu (z hľadiska druhu trestu) ďalej vychádzal zo závažnosti spáchaného trestného činu. Závažnosť trestného činu určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy, podľa stanovenej trestnej sadzby a

formy zavinenia, zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov (napríklad tzv. alternatívnych, teda nespojených s odňatím slobody), prípadne povinnosť súdu uložiť trest odňatia slobody. Pri prejednávanom trestnom čine stanovuje zákonodarca trestnú sadzbu v rozpätí až jeden rok. Už týmto ho zákonodarca zaraďuje medzi prečiny (§ 10 ods. 1 písm. b) Tr. zák.), avšak podstatným tu je hlavne to, že stanovením rozpätia trestnej sadzby, zaradil zákonodarca tento trestný čin medzi menej závažné trestné činy, čo možno vyvodíť z toho, že za jeho spáchanie nemusí súd povinne vôbec ukladať trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Tr. zák. argumentum a contrario). Trestom odňatia slobody sa tu má na myslieť nielen jeho nepodmienečná forma, ale aj prípadné podmiennečné odloženie výkonu trestu odňatia slobody. Súd za spáchanie prečinu podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. môže preto uložiť dokonca len samostatné alternatívne tresty ako napríklad peňažný trest, trest povinnej práce, trest zákazu činnosti a podobne. Z uvedených skutočností preto súd uzatvára, že prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. nie je podľa zákonodarcu tak typovo závažným trestným činom, aby určil súdu povinnosť ukladať pri ňom trest odňatia slobody. Pri zvažovaní druhu trestu je teda nutné vychádzať, okrem závažnosti spáchaného prečinu, či osoby obžalovaného aj z toho, že trest odňatia slobody je trestom ultima ratio (poslednou a krajnou možnosťou), ktorý môže súd uložiť len vtedy, ak iné druhy trestov, nemôžu celkom zjavne viesť k náprave obžalovaného.

V otázke posudzovania trestu z hľadiska jeho druhu súd ďalej vychádzal z toho, že obžalovaný sa síce dopustil protiprávneho skutku, pričom išlo o typovo menej závažný trestný čin, avšak obžalovaný tento trestný čin spáchal počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného prepustenia z výkonu predchádzajúceho trestu odňatia slobody. Je nutné tiež prihliadnúť na to, že obžalovaný sa opakovane dopustil trestného činu poškodzovania cudzej veci, teda špeciálnej recidívy. Takisto je nutné poukázať na to, že napriek uloženiu podmiennečného trestu trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 17.09.2015 pod sp. zn. 1T/69/2015 obžalovaný podmienku odkladu výkonu trestu nedodrжал, keďže výkon trestu odňatia slobody mu bol neskôr nariadený. Teda obžalovaný nepreukázal žiadnu mieru nápravy ani pod vplyvom najreštriktívnejšieho druhu trestu, preto nemožno usudzovať, že menej reštriktívny trest bude mať na obžalovaného lepší výchovný vplyv. Súd tak dospel k záveru, že uloženie alternatívneho trestu obžalovanému nie je spôsobilé priaznivo pôsobiť na správanie obžalovaného, a preto je nevyhnutné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody.

Súd ďalej posudzoval možnosť podmiennečného odkladu výkonu trestu u obžalovaného. V tomto smere vychádzajúc z ust. § 49 ods. 2 a § 51 ods. 1 Trestného zákona súd konštatuje, že neboli splnené zákonné podmienky pre podmiennečný odklad výkonu trestu odňatia slobody u obžalovaného.

V otázke výmery trestu odňatia slobody súd ukladal trest v trestnej sadzbe podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, teda v trestnej sadzbe do jedného roka. Pritom podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona súd zohľadnil pomer a mieru priťažujúcich okolností a poľahčujúcich okolností. V rámci priťažujúcich okolností súd prihliadol na to, že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený celkovo trikrát (vynímajúc odsúdenia, pri ktorých platí právna fikcia podľa ktorej sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený), pričom zohľadnil, že v jednom prípade išlo o špeciálnu recidívu trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Súd ďalej prihliadol na to, že obžalovaný spáchal trestný čin verejne, v prostriedku verejnej dopravy, pred viacerými cestujúcimi. V rámci poľahčujúcich okolností súd zohľadnil, že obžalovaný sa ku skutku priznal a vyjadril úprimnú ľútosť nad spáchaným skutkom. Súd tak vzhľadom na prevahu priťažujúcich okolností ukladal trest v trestnej sadzbe so zvýšenou dolnou hranicou trestnej sadzby o jednu tretinu (§ 38 ods. 4 Tr. zák.), t. j. v trestnej sadzbe štyri mesiace až jeden rok. Súd pri konečnej výmere trestu zohľadnil výšku škody spôsobenej trestným činom, ktorá sa blížila k hranici škody malej, skutočnosť, že obžalovaný prejavil záujem viesť v budúcnosti riadny život, čo vyplynulo aj z dôkazu pracovnou zmluvou a skutočnosť, že obžalovaný prejavil záujem nahradíť vzniknutú škodu a tiež to, že neboli zistené žiadne ďalšie priťažujúce okolnosti, na základe čoho súd dospel k záveru, že uloženie trestu odňatia slobody pod polovicu trestnej sadzby, t. j. vo výmere päť mesiacov je aj napriek špeciálnej recidíve u obvineného spáchanej dokonca v dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody primerané, nie neprimerane prísne a takýto trest zabezpečí ochranu spoločnosti pred páchaním ďalšej trestnej činnosti zo strany obžalovaného.

Keďže obžalovaný bol v predchádzajúcich 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, súd podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil obžalovaného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Súd zároveň nevzhliadol

žiadne také okolnosti, ktoré by odôvodňovali zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s iným stupňom stráženia (§ 48 ods. 4 Tr. zák.).

Vo vzťahu k riadne a včas uplatnenému nároku poškodenej spoločnosti Y. P. V. akciová spoločnosť na náhradu škody spôsobenej trestným činom súd mal dostatočne preukázať, že poškodenej spoločnosti vznikla poškodením sklenenej výplne dverí autobusu škoda vo výške 396,50 € tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku a táto škoda jej doposiaľ nebola uhradená, súd preto podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému, aby poškodenej spoločnosti nahradil škodu v uplatnenom rozsahu, t. j. vo výške 396,50 €.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Bratislava II, Drieňova 5, 827 02 Bratislava. Rozsudok nemôže napadnúť obžalovaný pre nesprávnosť výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe.